

Hoezo ‘plezierjacht’?

Marjolijn Veenstra

In de verte hoor ik het weer, keer op keer. Een doffe knal ... gevolgd door nog één. Mijn gedachten gaan automatisch naar deze knallen en waar ze voor staan. Men noemt dit *plezierjacht*: plezier en jacht. Hoezo plezier én jacht?

Twee woorden die *niets*, maar dan ook *niets* met elkaar te maken hebben.

Want hoezo plezier als het konijn rustig aan het grazen is en opeens wordt gedood? Hoezo plezier terwijl de jonge ree zijn weg in het bos probeert te vinden en opeens wordt gedood? Hoezo plezier terwijl de gans met zijn familie een waterbadje neemt en opeens wordt gedood?

Deze vragen gaan door mij heen terwijl er weer een doffe knal klinkt ... gevolgd door nog één. Sinds kort woon ik in een prachtig buitengebied. Waar de insecten in groten getale aanwezig zijn en waar de wilde dieren durven zich te laten zien.

Helaas heeft dit gebied mij ook dichterbij de jagers gebracht.

Als ik nu in de schemering een prachtige ree voorbij zie komen, dan bedenk ik dat deze niet kan vermoeden dat er een jager kan loeren. Zijn geweer paraat ... om zo het leven van deze ree bruut af te breken. En waarom? Ook ‘natuurbeheer’ is een veredelde vorm van jacht en bij écht goed natuurbeheer is er geen afschot nodig.

Één ding staat vast:

Ik blijf strijden voor het leven van deze dieren! Waarbij de jacht mij gebracht heeft bij dé plek waar men strijdt tegen dit onrecht tegen de dieren: de Faunabescherming. Met trots ben ik sinds kort secretaris van deze geweldige club die zich dag in dag inzet om ervoor te zorgen dat dieren gewoonweg in rust en ruimte mogen leven, in plaats van een kogel te ontvangen van een jager.

Ik geloof trouwens ook in kleine eenmansacties, toen ik vorig jaar een groep jagers tegemoet reed. Het was de eerste dag van het seizoen voor de (plezier)jacht.

Ik kon het niet laten, het ging helemaal compleet vanzelf ... er klonk een lange en harde toeter ... gevolgd door nog één.

Mijn getoeter heeft vast vele wilde dieren alsnog gewaarschuwd.

